

Arrest

nr. 215 679 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 november 2017 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

*Aan de Heer die verklaart te heten);
Naam : H. T. (..) voornaam :M.S. (..)
geboortedatum : 20.04.1976*

geboorteplaats : Douala

nationaliteit : Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.11.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene, in het kader van de verklaring tot wettelijke samenwoning met Mevr M.(..), niet is komen opdagen voor verhoor bij de gemeentedienst, dat hij evenmin reageerde op een uitnodiging vanwege de politie tot het nemen van vingerafdrukken, en dat hij tot 3 maal toe afwezig was bij een woonstcontrole. Bij twee woonstcontroles op 08.11.2017 bleek betrokkene opnieuw niet aanwezig te zijn of geen gehoor te geven. Betrokkene liet op geen enkel ogenblik zelf weten waarom hij geen gehoor gaf aan deze uitnodigingen. Bovendien werd betrokkene in Nederland op 21.06.2006 veroordeeld wegens het gebruik van een vals identiteitsdocument. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Betrokkene werd bovendien in Nederland veroordeeld tot 6 jaar gevangenis wegens verkrachtingen op 15.11.2001 en op 20 en 21.12.2001. Uit het administratief dossier blijkt dat ook in januari 2017 door een vrouw te Antwerpen klacht werd neergelegd tegen betrokkene wegens verkrachting. Gezien de ernst van deze feiten en de herhaling vormt betrokkene een gevaar voor de openbare orde.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam in 2014 met een visum voor kort verblijf naar België. Hij keerde echter niet terug naar Kameroen en bleef verder illegaal op het grondgebied. Op 17.03.2015 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 27.03.2015. Deze beslissing is op 12.05.2015 aan betrokkene betekend. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In 2015 werd aan betrokkene, in toepassing van de artikels 61/2 tot 61/5 van de wet van 15.12.1980, een tijdelijk verblijfsrecht toegekend in het kader van een onderzoek naar mogelijke mensenhandel. Op 06.11.2017 beëindigde het Parket van Brugge echter het statuut van slachtoffer van mensenhandel van betrokkene en werd ook de begeleiding door het Centrum Payoke stopgezet. De A kaart van betrokkene werd dan ook op 08.11.2017 ingetrokken.

Op 04.07.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane, C. M. (..). Deze verklaring geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Het Parket van Antwerpen, afdeling Burgerzaken, gaf op 06.11.2017 reeds een negatief advies aan de Burgerlijke Stand van Antwerpen aangaande de registratie van de wettelijke samenwoning nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Dezelfde dag weigerde de Burgerlijke Stand dan ook de wettelijke samenwoning te registreren. Deze weigering vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene werd in Nederland veroordeeld tot 6 jaar gevangenis wegens verkrachtingen op 15.11.2001 en op 20 en 21.12.2001. Uit het administratief dossier blijkt dat ook in januari 2017 door een vrouw te Antwerpen klacht werd neergelegd tegen betrokkene wegens verkrachting. Gezien de ernst van deze feiten en de herhaling vormt betrokkene een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole en de openbare orde is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven,

meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel: Schending artikel 74/11 en artikel 74/14 par. 1 Vw en artikel 7 en 11 richtlijn 2008/115/EG par. 1 en in samenhang met artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen en het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij verwijst naar artikel 74/11 par. 1 2° om haar toch wel drastische beslissing de dragen. De vraag die zicht stelt of er in casu wel een inreisverbod mag worden uitgeleverd? Verzoeker is van oordeel dat dit niet mag.

Artikel 7 richtlijn 2008/115/EG par 1 stelt expliciet: In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot 30 dagen vastgesteld.

Dit artikel is vertaald in de Belgische wetgeving in artikel 74/14 par. 1 dat stelt: De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij verwijst dan zonder het artikel te citeren en dus impliciet naar artikel 74/14 par. 3 om aan verzoeker geen termijn om het grondgebied te verlaten op te leggen. Namelijk op grond van par. 3 3° dat hij de openbare orde zou schaden.

1. De openbare orde: uitlegging van het begrip aan de hand de rechtspraak HvJ

Verwerende partij verwijst impliciet naar artikel 14/14 par. 3 3° en artikel 7 3° Vw om te stellen dat verzoeker met zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat immers rechtspraak van het Hof van Justitie in Luxemburg gezien de voormelde bepalingen de Belgische omzetting is van artikel 7 richtlijn 2008/115/EG.

Verzoeker zal aantonen dat de motivatie van verwerende partij niet past in de definitie die het Hof van Justitie geeft aan het begrip openbare orde.

Het hof van Justitie stelde in dit verband (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh en O) dat wanneer een lidstaat zich op een gevaar voor de openbare orde beroept, de staat moet aantonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijke gevaar vormt. Een lidstaat dient bij het begrip 'gevaar voor de openbare orde' in de zin van artikel 7, lid 4 richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steun op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit o daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander beschouwd wordt een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7 lid 4 richtlijn 2008/115/EG. Het begrip 'gevaar voor de openbare orde' als bedoeld in artikel 7 lid 4 richtlijn veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Daaruit volgt dat in het kader van een beoordeling van dat begrip alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derde lander waardoor' kan worden verduidelijkt of dienst persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derde lander die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van het feit en de tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegeven die in dat verband relevant zijn.

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker 16 jaar geleden in het Koninkrijk der Nederlanden werd veroordeeld voor verkrachting en 11 jaar geleden eveneens in het Koninkrijk der Nederlanden voor het gebruik van een vals identiteitsdocument.

Verzoeker is van oordeel dat deze motivering niet geheel duidelijk maakt wat de relevantie is van een veroordeling van 16 jaar en 11 jaar geleden. Er wordt in de bestreden beslissing geen gewag gemaakt wat de persoonlijke omstandigheden zijn waarin deze feiten plaatsvonden, evenmin maakt het motief duidelijk of verzoeker NU op heden 11 jaar na de laatste veroordeling een actueel en werkelijk gevaar vormt en dit voor een 'fundamenteel belang voor de samenleving.

Aan de hand van de gegeven motivering blijkt veeleer dat het bestuur uit de wetsovertreding die 16 jaar en 11 jaar geleden hebben plaatsgevonden automatisch en op algemene wijze een vermoeden van schending van de openbare orde afleid.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op heden nog een actueel gevaar zou vormen voor de fundamente van de samenleving. Verwerende partij kan zich aldus, volgens het Hof van Justitie zich niet zomaar steunen op veroordelingen uit het verleden zeker in casu niet gezien de heel lange termijn sinds de laatste overtreding.

Ook het argument dat een loutere klacht is binnengekomen bij de politionele diensten tegen verzoeker in januari 2017 van een vrouw in Antwerpen is onvoldoende. Het motief stelt enkel dat er een klacht werd neergelegd tegen verzoeker. Wil dit dan zeggen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een feit dat strafbaar is gesteld in het Strafwetboek? Helemaal niet. De klacht kan ook helemaal ongegrond zijn. Verzoeker heeft immers een confrontatie verzocht bij de politiediensten met deze dame die de klacht heeft neergelegd. Bovendien bevat het administratief dossier weinig elementen, laat staan het motief in de beslissing dat er rekening wordt gehouden met de omstandigheden en de aanleiding van deze klacht.

Verwerende partij gaat dan ook voorbij aan de vereiste van een individueel onderzoek en uit het evenredigheidsbeginsel.

Verwerende partij is bij het bepalen van het gevaar voor de openbare orde niet overgegaan tot een proportionaliteitsafweging zoals hoger vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie, derwijze dat verzoeker een schending aannemelijk maakt van artikel 7; eerste lid 3 juncto artikel 74 par. 3 3° Vw.

Een verwijzing naar de openbare orde zoals in de bestreden beslissing is geen deugdelijk motief. Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

2. Onmogelijke verwijzing naar artikel 74/11 par. 12° De bestreden beslissing stelt dat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Doch dit motief kan niet worden weerhouden. Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat verzoeker al een eerder bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben gehad.

Het weze duidelijk dat een inreisverbod zoals bepaald in artikel 74/11 enkel en alleen kan worden opgelegd indien verzoeker niet zou hebben voldaan aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker moest de kans krijgen om te gehoorzamen aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten of moest minstens 7 dagen de tijd hebben gekregen om het grondgebied te verlaten conform artikel 74/14 par. 1 (artikel 11 richtlijn 2011/115/EG).

De feitelijke motivering is geschraagd op blote beweringen die geen grondslag vinden in het administratief dossier.

De motivering dat hij niet is komen opdagen voor het interview en de vingerafdrukken naar aanleiding van zijn aanvraag tot wettelijke samenwoning toen als motief helemaal niks terzake. Verzoeker begrijpt echter niet waarom dit in de beslissing inreisverbod wordt vermeld.

Het feit is dat verzoeker eerste de kans dient te krijgen om te gehoorzamen aan een eerder bevel.

Het middel is derhalve gegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Verzoekende partij betoogt in een tweede onderdeel van het middel in essentie dat er onterecht verwezen wordt naar artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet nu niet blijkt dat zij al eerder onderhevig was aan een verwijderingsmaatregel.

2.4. Zoals blijkt werd verzoekende partij een inreisverbod gegeven met als juridische overweging artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt:

“§ 1

(..)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(..)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(..)”

Zoals de verzoekende partij evenwel terecht komt te stellen, werd haar nooit eerder een verwijderingsmaatregel gegeven. Alleszins blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat zij al eerder onderhevig was aan een verwijderingsmaatregel die zij niet zou hebben uitgevoerd. De verwerende partij betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen maar meent dat het in casu gaat om een materiële misslag en dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat haar een inreisverbod wordt gegeven omdat zij geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft gekregen nu verwezen wordt naar de verwijderingsmaatregel waarmee het inreisverbod gepaard gaat.

De Raad kan de verwerende partij evenwel niet volgen in haar betoog. Immers wordt niet alleen in het inreisverbod gesteld dat *“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat*

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.” maar wordt verder ook nog feitelijk gemotiveerd dat: *“Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.”* zodat de verwerende partij tot tweemaal toe in het bestreden inreisverbod herhaalt dat deze beslissing gegeven wordt omdat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel.

Deze motivering is juridisch en feitelijk volledig foutief. Het argument van verwerende partij in de nota met opmerkingen dat zij verplicht is om een inreisverbod af te leveren wanneer er geen termijn voor vrijwillige terugkeer wordt gegeven, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Immers ontkent de verwerende partij ook niet dat artikel 74/11, §2, laatste lid van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Het kwam de verwerende partij toe de correcte juridische en feitelijke motieven weer te geven op grond waarvan het bestreden inreisverbod wordt gegeven. Door dit niet te doen schendt zij de formele motiveringsplicht.

2.5. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2017 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER